

– Most mit izgul, mit veri itt a nyálát, nem én voltam, hanem ők – biccentett alig láthatóan a sarkon gyülekező társai felé. Nem jutottam szóhoz a döbbenettől. Itt áll egy vadidegen, 186 centi magas, 80 kilós, kopasz üvöltő férfi ezelőtt a 8 éves kis varkarcs előtt és ennek a szeme se rebben. Hitetlenkedve bámultam a két gyerekre. Pontosan tudták, mi történt. Még a kisfiú is. Pontosan értették az indulataimat, a reakcióimat. Egyszerűen hihetetlen volt, hogy semmilyen megilletődöttség nem látszott rajtuk. Úgy álltak ott, úgy viselkedtek, mintha valamilyen hétköznapi dolog történt volna. Természetesnek vették ezt a helyzetet.

Nem tudtam mit csinálni. Körülnéztem. Csak egy csöves üldögélt nem messze tőlünk a padon. Valamit evett és minket né-

zett, de szólni nem szólt. Kicsit lehiggadtam, szusszantam egy nagyot és megsimogattam a szipogó, maszatos, arcát törülgető összevert kisfiú fejét.

– Jól van, na. Ne sírjál. Most menj haza. Már nem fognak bántani. Menj haza szépen, majd az anyu megvigasztal.

És akkor olyat láttam, amit nem lehet elfelejteni. Az a két gyerek nem értette, amit mondok. Láttam a szemükben, az arcukon a csodálkozást. A kisfiú nem értette a simogatást, a vigasztalást. Nem húzta el a fejét, csak tartotta. De úgy tartotta és úgy figyelt, ahogy az ismeretlen látványra csodálkozik a gyerek.

Csutoros Gergely

Nyári tábor

Vége az első osztálynak. Legalábbis, ami az én fiamat illeti. Mert ő most volt elsős. Nagy öröme és a mi nagy meglepedésünkre megkapta élete első bizonyítványát. A három oldalas, minden részletre kiterjedő elemzésben a tanárok annyi jót írtak róla, hogy igazán meglepődünk. Le is ültem a feleségemmel és megbeszéltük, hogy jó úton halad a gyerek, továbbra is figyelni kell rá. Főleg most, hogy itt a nyár. Két és fél hónapig mégsem biciklizhet az utcán, nem csavaroghat egész nap a haverjaival a falu szélén, a békás tó mellett. Legegyszerűbb megoldás a táboroztatás. Beíratjuk a gyereket mindenféle táborba, így még tanulni is fog egy-két hasznos dolgot.

Igen ám, de az iskola az elsősök részére nem szervez tábort, mert a vízi túrához, a sátorozáshoz még túl kicsik. Ez igaz. A fiam biztos nem menne el egy hétre olyan táborba, ahol nincsenek ott a szülei. Meg is mondta: „ittthon szeretek aludni a saját ágyamban az állatkáimmal, úgy, hogy még hallom, ahogy mindenféléről sugdolóztok”. Rendben, a bentlakásos tábor kilőve.

Hová szeretnél menni? – kérdeztem. Régészeti táborba, a Múzeumba. Olyanba, ahol dínó csontokat lehet találni – hangzott a válasz. Gyorsan megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy az az ásatás, amit a tévében látott több éves kutatás és munka eredménye. De hajthatatlan maradt, merthogy hallotta, amikor a Móni, az ismerősünk azt mondta, hogy a Nemzeti Múzeumban van régészeti tábor. Mit tehettem más, felhívtam a Múzeumot, ahol nagyon kedvesem mondták, hogy persze elsősöknek van tábor, délután 4-kor engedik őket haza, ebédet kapnak. Már a részleteket is megbeszéltük, amikor a hölgy megkérdezte, hogy melyik gimnáziumba jár a gyerek. Gondoltam, vagy inkább csak reménykedtem, hogy általános iskolát akart mondani. De nem. Rendben, régészeti, geológiai tábor kilőve. Majd nyolc év múlva.

Vigyük lovas táborba! – mondta a feleségem. Itt van a közelben a lovarda, ebédelni hazajárhat a kisfiú. Délutáni séta gyanánt felkerekedtünk, hogy megnézzük a lovardát. Az istálló falán árlista volt kitéve, hogy melyik szolgáltatás mennyibe kerül. A több tízezer forintos havi lótartás mellett a játszótér használatáért óránként 150 forintot kértek, gyermekenként. A játszó-

tér egy fahintából és egy mérleghintából állt. Ettől kicsit elment a kedvünk, és rögtön gondoltuk, hogy a tábor sem lesz valami olcsó. Azért felhívtam a tulajt, hogy mikor és mennyiért, de még kalkulálták az árakat. Rendben, lovas tábor kilőve, érdeklődni a jövő héten lehet.

Valami azt súgta, nemcsak mi keresünk a gyerekeknek nyári elfoglaltságot, mert az Andris mamája áthozott egy papírt, hogy környezetvédő tábor indul, és hátha érdekli Áront is. Andris az a negyedik kisfiú, akivel naphosszat együtt tekereg a fiam. Nagyon megörültünk, aztán hamar elkedvetlenedtünk, mert a tábor közvetlenül az iskola befejezése után indult. Vagyis az utolsó pénteki tanítási nap utáni hétfőn már kezdődött is. Áron pedig olyan fáradt volt, az iskola végén, hogy a kedvező 9500 forintos ár ellenére kihagytuk a kínáló lehetőséget. Igaz, Andrásék is visszamondták, Áronnak meg egyedül végképp nem volt kedve elmenni.

Ekkor akadt kezünkbe a helyi faluújság, amiben képzőművészeti tábort hirdettek. Nosza kaptuk a telefont és kiderült, hogy a régi ismerősünk, a festőnő szervezi a tábort. Lesz agyagozás, rajzolás, kézimunka, finom ebédek, uzsonna. Egy hét 13000 forint. Rendben, megy a gyerek. Nyári tábor elintéztve.

Vagyis a nyári szünet két és fél hónapjából egyetlen hétre találtunk az elsős fiunknak elfoglaltságot. És mi lesz a fennmaradt, kitöltetlen tizenegy héttel? Hová tegyük a gyereket? Mert hogy a munkahelyen a szabadság véges. A mi családunknak még szerencséje van, hiszen a feleségem a 9 hónapos kicsi lánnyal otthon van gyesen. De mi van azokkal a családokkal, ahol mindkét szülő dolgozik. Megy a gyerek a nagymamához, az ismerősökhöz, vagy az utcára, kulccsal a nyakában. És ha minden kötél szakad, egyik nap apu, másik nap anyu viszi be a munkahelyre. Elvégre egy gyerek számára az is érdekes dolog lehet. Erről jut eszembe. Ha végképp nem tudunk a nyáron hová tenni a fiamat, beviszem én is a munkahelyemre, két-három órát csak eljátszik a többi gyerekekkel.

Csutoros Gergely